

oleme marus! Loomatohter, jõõ nüüd ise hoolimata oma maru libwti! Minu jänestele oli marnfibwtiga röugeid pandud ning neid jänesseid on Eleonora meile sūua annud. Oh mina õnnetu, eh meie lõik õnnetumad!"

Nüüd ebmata siwad ja lõik teised õra ja osi näis õige sijus minna tahtvat. Seal tõusis loomatohter wiimaks lauast ülesse, tänas perenait hea lõuna eest ning hakkas nii valju healega naerma.

"Waadake, waadake! Ta on juba marus," lisendas Priidu.

Raeja ei saanud aga enam hinge tagasi ning preili Krinoline tegi juba niisuguse nāu, nagu oleks ta mõni leinaja mõrsja.

"Friedrich Knopf, herra Knopf!" sai loomatohter wiimaks sõna subu. Õrge sortke! Ma andsin teile seeford maruse koera peaoju asemel tükifese peeneks lõigatud wordti." Ja jällegi tuli talle selle juures hirmus kange naern torni peale.

Nüüd saidad ja teised loomatohtri wingerpusti mängimisest aru ning Priidu oleks bābi pārast maa alla waunud. Eleonore tūssas aga meest jälle mārtja ja ütles tasa: "Waata nüüd, fudas sa oma pilli lõbhi ojasid!"

Priidu olla fest saadik, fudas ma kuulen, oma meelt parandanud ja ütelda ja juba mõnikord heal tujul, tema olla wanast Gestti sugust. Ei ajada ta ja enam neid osju taga, mis tema filmapiirist wāljas seijowad ning sellega olla Eleonora wāga rahul. Ma loodan, et kalendri lugesad Pruduga nüüd ja rahul saawad olema. Rahu on aga sellim tui fuld.

4. Õlgedest tulekindlad fatused.

Aastal 1886 ja 1887 hakkas Wenemaal üls iseära-line leidus põllumeeste tähelevanemist oma poole tömbama. See oli õlgedest tulekindla fatussa walmista-

mine, mis Krasnoufimski põllutöö toolis ülesse leiti. Leidust on wāga mitmed foguni ajakohaselt siitnud ning nagu praegu nāba, saab ta ebf ja pia tõigile poole laiali lagunema. Sellevārast toome meie ja omas tānavuses kalendri sabas selle tāhtsa leiduse üle Gestti põllumeestele aejakohase seletuse ja nāitame, kudas seda fatussa materiaali walmistada ja vruusida tuleb.

Ülesleidjad läksivad sellest põhjusest wālia, et õled, mis sawi sees ãraliutatud, mitte ei põle. Mida täielise-malt õled sawiga täis joode tud on, seda wišamine pane-wad nad tulele wastu. Kui sawi iga õl töre sisse on tunainud, siis ei uba wibm teda sealt mitte õra, nagu ta õlgede pealt õra aetud saab. Kui ta sinna māris-tasse. Kui aga see pals õlgede ford, millest fatus tehtud, sawiga lõbi liutatud saaks, siis oleks ta nii rānk, et paarid ja roovikud tema all looka wauts. Ülesse leit-tud põlemata fatus on terge, odaw ja lindel. Teda tuleb järgmisel wiisil walmistada.

Põlemata fatussa tarwis piawad õled $1\frac{1}{4}$ arßina laiusesse langasse pudutud saama. Õdimees wðetafse liht pœ paela ning suels õlg, mida telgede moodi riista peai toffu punutasse. Õrge suuremad wāljaminekud selle töö juures on teljed ja lue. Telied tulevad umbes 5 rubla matsma. Kes telgesi ise nāinud, wðib neid kobe järele teba. Kui leegi põllumeeste selts übe vaari niisugusi telaest omale Permi linnast tellits, siis oleks igal mehel eestjuu nāha ning wðiks peremebed neid kodus hõlpsaste järele teba. Oaedest mattide walmistamine lähab aga nii ruttu — 2 naisterahvast wðiwad väewal 60—100 arßinat õigmatti walmis teba — et igal peremebel suugi tarwis ei ole, ise telgi osta. Ühed teljed on tula lohta parajad, ning nende peal wðib lühitese aiaqa iza talu peremees oma fatussa tarwiduse õra fu-duda. Õdime ostmine ei ole ja mitte lassid osi; teda wðiks ja osaw perenaine ise walmistada. Sell kombel saadatasse fatus, mis mitu lümmant forda odawam ja